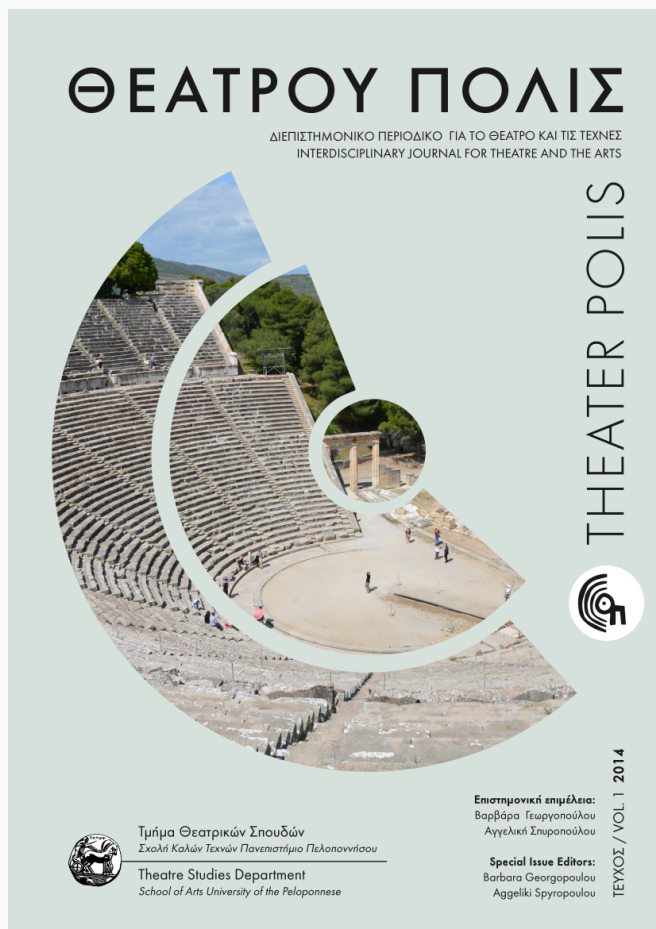

Θεάτρου Πόλις. Διεπιστημονικό περιοδικό για το θέατρο και τις τέχνες

Τεύχος 1 (2014) ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

«Τα μποτάκια» μονόπρακτο

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ Β. (2023). «Τα μποτάκια» μονόπρακτο. *Θεάτρου Πόλις. Διεπιστημονικό περιοδικό για το θέατρο και τις τέχνες*, 165–171. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/theatropolis/article/view/34570>

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΤΣΙΚΟΝΟΥΡΗΣ

**«ΤΑ ΜΠΟΤΑΚΙΑ»
Μονόπρακτο**

Το σύντομο μονόπρακτο ΤΑ ΜΠΟΤΑΚΙΑ γράφτηκε το Νοέμβριο του 2010, ειδικά για την παράσταση Ο ΚΑΝΕΝΑΣ στο θέατρο ΣΗΜΕΙΟ, στις 28 Δεκεμβρίου 2010. Η παράσταση ήταν ένα κάλεσμα του Νίκου Διαμαντή σε συγγραφείς και ηθοποιούς για μια παράσταση – αναφορά στο τραγικό γεγονός του θανάτου του ανώνυμου άστεγου που αλέστηκε από απορριμματοφόρο καθώς κοιμόταν στα σκουπίδια.

B. K.

ΑΝΤΡΑΣ: Στέφανος Κοσμίδης

ΓΥΝΑΙΚΑ: Βάσω Ιατροπούλου

Σκηνοθεσία: Βασίλης Κατσικονούρης

ΤΑ ΜΠΟΤΑΚΙΑ

Δωμάτιο. Ο ΑΝΤΡΑΣ και η ΓΥΝΑΙΚΑ κάθονται σε δύο πολυθρόνες αντικριστά. Ανάμεσά τους, στο πάτωμα ένα ζευγάρι μποτάκια. Βρώμικα και άθλια. Ο ΑΝΤΡΑΣ και η ΓΥΝΑΙΚΑ αναστενάζουν ταυτοχρόνως.

ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι σίγουρη.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σίγουρη.

ΑΝΤΡΑΣ: Χτες το βράδυ.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με τα χέρια μου, σου λέω.

ΑΝΤΡΑΣ: Και πώς γίνεται...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με τα χέρια μου. Στα σκουπίδια.

ΑΝΤΡΑΣ: Και πώς γίνεται...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ξ α ν ά – γίνεται

(Παύση)

ΑΝΤΡΑΣ: Τι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχει ξαναγίνει. Την πρώτη φορά είπα πως δε θα θυμόμουν καλά ότι τα πέταξα. Όμως τώρα...

ΑΝΤΡΑΣ: ...τώρα θυμάσαι καλά;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με τα χέρια μου. Τα πήρα από τη βεράντα που τα είχες και τα κατέβασα στα σκουπίδια. Χτες το βράδυ.

ΑΝΤΡΑΣ: Δηλαδή είναι η δεύτερη φορά.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεύτερη φορά.

ΑΝΤΡΑΣ: (μικρή παύση) Πώς γίνεται...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και μάλιστα την προηγούμενη φορά που ξαναεμφανίστηκαν ήταν στη βεράντα. Τώρα είναι εδώ.

ΑΝΤΡΑΣ: Στο σαλόνι μέσα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Στο σαλόνι μας μέσα.

(Παύση. Ξεφυσούν πάλι μαζί.)

ΑΝΤΡΑΣ: Θέλεις μήπως να...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ξανά; Εγώ; Δεν τα πιάνω στα χέρια μου άλλο.

ΑΝΤΡΑΣ: Τα φοβάσαι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Και τα σιχαίνομαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Τότε...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εσύ τα έφερες εδώ μέσα.

ΑΝΤΡΑΣ: Τι να έκανα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Να τ' άφηνες εκεί που τα βρήκες.

- ΑΝΤΡΑΣ: Σκέφτηκα ότι θα ήταν ένα στοιχείο. Για την αστυνομία.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Ας τ' αφήνες στην αστυνομία.
- ΑΝΤΡΑΣ: Είπανε ότι η αστυνομία μπορεί να βρει σε έναν άνθρωπο τα παπούτσια που του ανήκουν, αλλά όχι στα παπούτσια τον άνθρωπο που τους ανήκει.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι;
- ΑΝΤΡΑΣ: Έτσι. *(Παύση)* Τι ακριβώς δεν καταλαβαίνεις;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Μιλάς παράξενα. Πάλι μιλάς παράξενα.
- ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Από τότε που τα έφερες εδώ μέσα.
- ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί το λες αυτό;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Δε μιλάς κανονικά. Δεν μπορούμε να συζητήσουμε. Κανονικά.
- ΑΝΤΡΑΣ: Πώς δεν μπορούμε;
Με κινήσεις νευρόσπαστου, γέρνει πίσω στο κάθισμά του, σταυροπόδι, σαν έτοιμος για μια χαλαρή κουβέντα.
Παύση
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Αύριο έχουμε το τραπέζι· στο Νίκο και τη Μαίρη.
- ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, το ξέρω. Έχω κάνει και τα ψώνια.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Η Μαίρη λέει ο Νίκος πήρε προαγωγή. Καλό δεν είναι αυτό;
- ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, το ξέρω. Έχω κάνει και τα ψώνια.
(Παύση)
- ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Και η Μαίρη λέει τώρα θ' αλλάξουν και αυτοκίνητο.
- ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, το ξέρω. Έχω-
- ΓΥΝΑΙΚΑ: ...«έχεις κάνει και τα ψώνια».
- ΑΝΤΡΑΣ: Στο είπα αυτό, δε στο είπα;
(Παύση)
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Άκουσέ με... Δε νομίζεις κι εσύ ότι θα έπρεπε... κατά κάποιο τρόπο να-
- ΑΝΤΡΑΣ: Πάνω απ' όλα η ασφάλεια πάντως!
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Ορίστε;
- ΑΝΤΡΑΣ: *(άνετος, υποτίθεται)* Μα... το αυτοκίνητο του Νίκου και της Μαίρης. Να κοιτάξουν να είναι ασφαλές.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι... ε, δεν ξέρω... Ψάχνουνε ακόμα, λέει.
- ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ κατά τη γνώμη σου...
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Εγώ τι γνώμη να έχω, ας πάρουνε ό,τι θέλουν.
- ΑΝΤΡΑΣ: *(με αγωνία τώρα)* ...κατά τη γνώμη σου λέω, είναι δυνατόν να υπήρξε κάτι πραγματικά κάποτε, εάν αυτό δεν το αντιλήφθηκε ποτέ και κανείς στον κόσμο;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Α όχι, μην αρχίζεις πάλι μ' αυτόν!
- ΑΝΤΡΑΣ: Μου κολλάει στο μυαλό. Πάλι.

- ΓΥΝΑΙΚΑ: Προσπάθησε να το ξεχάσεις.
- ΑΝΤΡΑΣ: Αν δεν τα είχα δει τουλάχιστον...
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Έτυχε. Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε άλλος στη θέση σου, και να μην έβλεπε τίποτα.
- ΑΝΤΡΑΣ: Τα πόδια; Να μην τα έβλεπε;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Για μια στιγμή μόνο. Μπορεί και να σου φάνηκε.
- ΑΝΤΡΑΣ: Για μια στιγμή. Μία τελευταία στιγμή. Δύο πέλματα.. Καθώς άλεθε η μηχανή στο απορριματοφόρο. Εντάξει, δεν το πιστεύεις εύκολα. Κι εγώ από το μπαλκόνι νόμιζα ότι-
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Είδες; Νόμισες.
- ΑΝΤΡΑΣ: Και την άλλη μέρα το πρωί; Τα παπούτσια; Δίπλα στον κάδο; Ταχτοποιημένα, το ένα δίπλα στο άλλο. Σα να είχε πέσει να κοιμηθεί στο κρεβάτι του. (Παύση) Τότε κατάλαβα.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν είναι δυνατόν μόνον εσύ. Αν είχε γίνει κάτι τέτοιο, θα το είχαν καταλάβει και οι άνθρωποι του Δήμου στο απορριματοφόρο.
- ΑΝΤΡΑΣ: Κανείς. Μόνο εγώ. Την άλλη μέρα. Όταν τα βρήκα.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Έστω. Ακόμα κι αν έγινε έτσι. Ας τ' άφηνες εκεί. Τι θα έβγαινε; Να βρούνε μήπως ποιος έφταιγε; Ούτε καν πτώμα δεν υπάρχει.
- ΑΝΤΡΑΣ: Αυτά εδώ είναι το πτώμα του.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Α ωραία. (Παύση) Μέσα στο σαλόνι μας.
- ΑΝΤΡΑΣ: Αυτό έμεινε...
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Είμαι σίγουρη, αν είχε μείνει και κάτι άλλο, θα το έφερες κι αυτό στο σπίτι.
- ΑΝΤΡΑΣ: Θέλω να πω, από αυτόν, αυτό έμεινε. Μόνο.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Από κανένα μας δε μένει τίποτα. Κάποια στιγμή.
- ΑΝΤΡΑΣ: Μένει πάντα κάποιος να μας θυμάται.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Κι αυτόν!
- ΑΝΤΡΑΣ: Ποιος;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν ξέρω.
- ΑΝΤΡΑΣ: Μόνον εγώ.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Επειδή βρήκες τα παπούτσια του;
- ΑΝΤΡΑΣ: Και είδα και τα πέλματα που τα φορούσαν. Ας μην είχα δει τουλάχιστον τα γαμημένα τα πέλματα!
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν έχεις καμιά υποχρέωση.
- ΑΝΤΡΑΣ: Έχουν κολλήσει στο μυαλό μου.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Αύριο έχουμε τραπέζι...
- ΑΝΤΡΑΣ: Στο Νίκο και τη Μαίρη, το ξέρω. (Παύση) Τώρα μιλάς εσύ παράξενα.

- ΓΥΝΑΙΚΑ: Και... Τι υποχρέωση; Κανείς δεν έχει ευθύνη για ό,τι έγινε.
Αν έγινε.
- ΑΝΤΡΑΣ: Έχω εγώ.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι φταις εσύ; Για το θάνατό του;
- ΑΝΤΡΑΣ: Για... τη ζωή του.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Για τη ζωή του; Ο Νίκος πήρε προαγωγή, ξέρεις.
- ΑΝΤΡΑΣ: Να τη βάλει στον κώλο του την προαγωγή ο Νίκος! Δεν καταλαβαίνεις; Κοιμότανε μέσα στα σκουπίδια. Προφανώς κανείς δεν τον είχε πάρει χαμπάρι. Μόνον εγώ ξέρω ότι έζησε. Αν κάνω ότι δεν το ξέρω, είναι σα να μην έζησε ποτέ! Αυτός ο άνθρωπος.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν υπήρχε και πιο πριν για σένα. Δεν τον είχες πάρει χαμπάρι κι εσύ ότι κοιμόταν εδώ απ' έξω, στα σκουπίδια. Από πιο πριν. Προφανώς. Θα υπήρχε για σένα μόνο αν έμπαινε στο σπίτι μας να κλέψει, να σκοτώσει. (Παύση. Τρομαγμένα) Μπορεί και να με βιάζε...
- ΑΝΤΡΑΣ: Τι;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Απ' αυτήν την άποψη...
- ΑΝΤΡΑΣ: Ναι;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: ...καλύτερα που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Αν το σκεφτείς.
Παύση. Ο ΑΝΤΡΑΣ σκεπτικός
- ΑΝΤΡΑΣ: Και τώρα τι κάνουμε;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Τα πετάμε.
- ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Είναι βρώμικα. Και σιχαμερά. Εδώ, μέσα; στο σαλόνι μας;
- ΑΝΤΡΑΣ: Θα τα ξαναπάω έξω στο μπαλκόνι.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Έξω; Στη βεράντα μας;
- ΑΝΤΡΑΣ: Πού να τα πάω τότε;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Στην εκκλησία. Όταν πεθαίνει κάποιος και δεν υπάρχει πτώμα, θάβουνε ό,τι αντικείμενο έχει μείνει από αυτόν. Σαν το πτώμα.
- ΑΝΤΡΑΣ: Το ξέρω. Πήγα.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Και τι σου είπαν;
- ΑΝΤΡΑΣ: Ότι αυτά δεν είναι παπούτσια... Χριστιανικά.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν είναι;
- ΑΝΤΡΑΣ: Ένας τους μάλιστα τα πήρε και τα μύριζε. Και είπε ότι μάλλον είναι μουσουλμανικά.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Να τα πας στους μουσουλμάνους τότε.
- ΑΝΤΡΑΣ: Δεν υπάρχει τζαμί εδώ. Κι ούτε νεκροταφείο μουσουλμανικό.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Εσύ ας επέμενες να τα κρατήσουν. Να τα θάψουν. Αυτοί.
- ΑΝΤΡΑΣ: Με τι όνομα;

- ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι όνομα;
ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μπορείς να θάψεις κάποιον με χριστιανική κηδεία, αν δεν έχει χριστιανικό όνομα. Ούτε και κάποιον με μουσουλμανική κηδεία, αν δεν έχει μουσουλμανικό όνομα. Και κανέναν, αν δεν έχει κανένα όνομα.
ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν μπορεί. Κάποιο όνομα θα είχε.
ΑΝΤΡΑΣ: ...και κανείς δεν το χρησιμοποίησε. Ποτέ. (Παύση) Κανείς δεν έχει όνομα, αν δεν υπάρχει κάποιος να σε φωνάξει με αυτό.
ΓΥΝΑΙΚΑ: Ωραία. Αύριο έχουμε τραπέζι.
ΑΝΤΡΑΣ: ...μόνον εγώ τον φώναξα. Την ώρα που φώναζε κι αυτός.
ΓΥΝΑΙΚΑ: Δύο φωνές; Δύο;
ΑΝΤΡΑΣ: ...και κανένα όνομα.

Σιωπή. Θόρυβος απορριμματοφόρου, έξω από το σπίτι. Μεγαλώνει εφιαλτικά. Ο ΑΝΤΡΑΣ φαίνεται να δυσανασχετεί. Η ΓΥΝΑΙΚΑ αποφασιστικά πετάγεται, φοράει ένα ζευγάρι νάνυλον γάντια, παίρνει τα μπουτάκια και βγαίνει. Ξαναμπαίνει.

- ΑΝΤΡΑΣ: Τι έκανες;
ΓΥΝΑΙΚΑ: Αυτό που κατάλαβες.
ΑΝΤΡΑΣ: Τι έκανες;
ΓΥΝΑΙΚΑ: Αυτό που μ' άφησες να κάνω.
ΑΝΤΡΑΣ: Τα πέταξες.
ΓΥΝΑΙΚΑ: Στο σκουπιδιάρικο. Όπως πέραναγε κάτω. Από τη βεράντα μας. Εξαφανίστηκαν μέσα στο στόμιο. Στο λεπτό.
ΑΝΤΡΑΣ: Κι αυτά...
ΓΥΝΑΙΚΑ: Κ α ι αυτά. Ναι.

(Παύση)

- Πώς νιώθεις;
ΑΝΤΡΑΣ: Ναι... Δεν ξέρω... Τι μου έλεγες;
ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι;
ΑΝΤΡΑΣ: Ότι ο Νίκος πήρε προαγωγή;
ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι· πήρε.
ΑΝΤΡΑΣ: Χαίρομαι.
ΓΥΝΑΙΚΑ: (με ανακούφιση) Κι εγώ. Ε... Για το Νίκο δηλαδή.
ΑΝΤΡΑΣ: Θα είχε πιάσει καλές αποδόσεις τον τελευταίο χρόνο, φαίνεται.
ΓΥΝΑΙΚΑ: Έτσι λέει η Μαιρή.
ΑΝΤΡΑΣ: Θα μας πούνε κι αύριο περισσότερα, φαντάζομαι.

- ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι. Και καλύτερα να πέφτουμε σιγά σιγά, μια που έχουμε και το τραπέζι αύριο.
- ΑΝΤΡΑΣ: *(πιάνοντάς την από τη μέση, αρχίζουν να βγαίνουν)* Και τι ώρα θα έρθουν;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Τους είπα να έρθουν λίγο νωρίς.
- ΑΝΤΡΑΣ: *(Η φωνή του χοντραίνει κάπως)* Να βγάλω και το μπάρμπεκιου στη βεράντα...
- ΓΥΝΑΙΚΑ: *(Η φωνή της, πιο ψιλή κάπως)* Θα σε βοηθήσει κι ο Νίκος. *(Σβήνει το φως καθώς βγαίνουν)*

Οι φωνές τους ακούγονται από μέσα, από την κρεβατοκάμαρα. Του ΑΝΤΡΑ χοντρή, σαν ενός αρκούδου, της ΓΥΝΑΙΚΑΣ ψιλή, σα στρουμφάκι

- ΑΝΤΡΑΣ: ...Εσείς με τη Μαίρη θα ετοιμάζετε μέσα.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Ελπίζω μόνο να μη με ζαλίσει.
- ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί το λες αυτό;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Όλο για το καινούργιο αμάξι που θα πάρουνε μου μιλάει.
- ΑΝΤΡΑΣ: Να κοιτάξουν να είναι ασφαλές.
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Μόλις πάρουν και το δάνειο, λέει.
- ΑΝΤΡΑΣ: Τι, θα πάρουν και δάνειο;
- ΓΥΝΑΙΚΑ: Α βέβαια, δεν το ήξερες;
- ΑΝΤΡΑΣ: *(Με κανονική φωνή)* Ναι, το ξέρω. Έχω κάνει και τα ψώνια!

Μ' ένα τσαφ, ένας προβολέας φωτίζει στο σκοτάδι το ζευγάρι τα μποτάκια σε μια γωνιά του δωματίου. Μετά ακούγεται από κάπου η εισαγωγή από το «Please forgive me» του Nick Cave. Το φως του προβολέα σβήνει αργά.

Η μουσική μένει για λίγο ακόμα.